

Az isteni kijelentés után az én megtagadására van szükség

Szabó Zoltán

Elhangzott: 2015. szeptember 8-án, Nagyváradon

<https://www.eklesiaoradea.ro/>

Olvassunk Igét a Máté 16,13-17-ig: „Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: "Kinek mondják az emberek az Emberfiát?" Ők így válaszoltak: "Némelyek Bemerítő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának." Erre megkérdezte tőlük: "Hát ti kinek mondotok engem?" Simon Péter megszólalt, és így felelt: "Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." Jézus így válaszolt neki: "Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem hústest és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám."

A 21. verstől olvasom tovább a 25. versig: „Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: "Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!" Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: "Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint." Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: "Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt."

Tudom, hogy ez nagyon jól ismert szövegrész. Nemrég hallgattam meg én is azt a felvételt, amikor itt szóltatok róla. Ennek egy bizonyos megjelenése foglalkoztat engem is egy ideje. Ezt szeretném megosztani veletek.

Simon Péter azt mondta: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” Ezt a dolgot Péter nem az Úrral való járás hároméves tapasztalatából, nem az Írás tanulmányozásából tudta; nem is másoktól hallotta, hanem maga az Úr Jézus mondta meg neki, hogy ez kijelentés volt. „Nem hústest és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám”. Egyesek számára talán titokzatosnak tűnik az, hogy kijelentés. Igen, titokzatos, de a legfiatalabb keresztény is tapasztalatból ismer valamit ebből. Aki soha nem kapott kijelentést az Atyától, az nem keresztény. Nem így van? Legalább egyszer megtörtént az életünkben, hogy Isten világossága felragyogott Krisztus arcán. Akkor tudtuk, hogy Ő a mi Megváltónk. Akik már hosszabb ideje hiszünk, sok hasonló tapasztalatban részesültünk. Mindnyájan sok olyan alkalomra emlékszünk vissza, amikor tudtuk, hogy most Isten személyesen szólt hozzám. Nem így van?

Ami engem foglalkoztat, hogy mi történik az isteni kijelentéssel, amit kapunk? Tudjuk jól, és mondjuk, hogy Isten Igéje élő és ható, és elvégzi a munkáját, de azt hiszem, legtöbbször el kell ismernünk, hogy voltak esetek, amikor Isten valamit kijelentett számunkra, és mégsem történt meg a változás az életünkben. Vagy a ti életetekben mindig célt ért a kijelentés? Velem sokszor megtörtént, hogy egy különleges alkalom után, egy igei üzenet után, amely megérintette a szívemet, amikor azt

mondtam: igen Uram, ez Te vagy, felismerem! – egy idő után mégis azt kérdeztem magamtól: lehet, hogy tévedtem? Hol van az az Ige? Testvérek, a valóság az, hogy Isten teljes munkája egy ember életében nem csak a kijelentésből áll, hanem a kijelentést követnie kell valaminek.

Péternek volt része isteni kijelentésben, és ha egy pillanatra is kételkedett volna ebben, ott volt az Isten Fiának szava, aki megerősítette: igen, az Atya jelentette ezt ki neked. Ezután pedig, talán fél óra sem telik bele, Péter félrehívja az Urat, és megfeddi: hogy gondolod, hogy meghalsz, mikor te vagy minden reménységünk? Péternek az ő saját, természet szerinti élete akadályt jelentett az isteni kijelentés útjában. Ezért szólt rá az Úr Jézus világosan és határozottan: Távozz tőlem! És azután ezt mondta az Úr Jézus: „ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem”. Ha valaki válaszolni akar az isteni kijelentésre, az énjét, a lelkét félre kell tennie az útból. Nem azért, mert rossz ember, nem azért, mert bűnről lenne szó; egyszerűen azért, mert van egy akadály a lényünkben, amely nem tud választ adni, sőt megakadályozza azt, hogy válaszolhassunk Isten kijelentésére.

Valamiképpen hasonlít ez a helyzet arra a pillanatra, amikor egy üzletben meglátsz egy kívánt árut. Tudod, hogy ez az, amit régóta keresel. Nézed, méregeted. Igen, tökéletes! De, amikor meglátod az árát, akkor jön el a döntő pillanat. Ott vagy te, a szükségeddel, és ott az áru. Túl drága. Sokszor hagytam ott ilyen módon a kívánt dolgokat. Túl drága, ennyit nem fizetek. Lehet, hogy mások igen, de én nem.

Mikor Isten szól hozzánk, ezt mindig követi a számla. Ilyen módon: valamit az énemből félre kell tennem, másként nem tudom követni a kijelentést. Másként csak emlék marad, vagy kérdezgetem: tényleg az Úr szólt? Vagy mi történt? Miért nem valósult meg? Nem történt semmi, mert azt mondtam: Uram, úgy van ahogy Te mondod, de én nem akarom magamat megtagadni. Itt is megvannak az érveink.

„Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem.” Sokszor olvastam és hallottam is ezt a biztatást, és azt kérdeztem: de mit jelent a kereszt? Mit vegyek fel? Mit tagadjak meg? A legtöbb keresztyén elég őszinte, hogy azt mondja: tudom, hogy sok gyengeségem van és sok olyan dolog, melytől szeretnék megszabadulni. Boldogan megtagadnánk ezeket. Sokszor kezdtem így: Uram, én elhagyom ezt a dolgot, amelyik engem zavar. És nem ment. Tudjátok miért? Mert nem választhatom meg, hogy mi az, amit meg kell tagadjak. Nem választhatom meg én a sorrendet, hogy mi menjen a keresztre. És mikor az Úr mond valamit, akkor bennem valami megakadályozza ennek a megvalósulását. Valami ellenáll Istennek. Azt a dolgot kell megtagadni, akkor és ott. Ha nem, akkor itt megáll a folyamat.

Nem választhatom meg én, hogy mi az, amit meg kell tagadjak. Ha pedig az Úr szól valamit, és én elkezdem mondani: „Igen, Uram, de...” – ami ez után a „de” után következik, az a következő a sorban az Úr előtt. Sokszor tudom, hogy az Úr szólt, és én nem voltam kész megfelelő módon válaszolni. Sokszor láthatjuk, hogy az életünk bizonyos hiányosságainak ez az oka. Nem voltam kész megfelelő módon válaszolni az Úrnak. Ami megakadályozta az isteni kijelentésnek való engedelmisséget az életemben, azt a dolgot nem voltam hajlandó félretenni. Viszont valahányszor ezt megteszem, közelebb kerülök az Úrhoz, és tudok vele lépést tartani, hogy kövessem Őt. Másként lemaradok. Igaz, hogy az Úr az Ő kegyelme és irgalma szerint újra felkeres, mert nem mondott le rólunk. Mert, ha Ő lemondott volna rólunk, akkor nem lennénk ma itt.

Ezeket a dolgokat véste az Úr az eszembe és a szívembe az utóbbi időben, hogy az Ő kijelentésének ezt a választ kell eredményeznie: Igen, Uram, itt vagyok, lemondok arról a dologról, ami

megakadályoz, hogy ennek a kijelentésnek engedelmessédjek; hogy kövessék, bárhová mégy.

Péter akkor nem tudta mindezt, de hamarosan olyan idők jöttek, hogy meg kellett tanulnia. Ebben a dologban mégis mind olyanok vagyunk, mint Péter. A mi énünk, a lelkünk nem képes a megfelelő választ adni Isten kijelentésére. Megvan a saját utunk. Valahányszor nem ezt mondom: „Uram, kész vagyok lemondani”, megismétlődik ugyanez az eset, mint Péteré. Lehet, nem olyan látványosan, de ugyanolyan természetű a dolog. Semmit nem értünk az Úr útjairól. Az Úr segítsen, hogy megtaláljuk ezt a párosítást, hogy amikor az Úr szól, mindjárt meglássuk azt is, mi az akadály. És ha kész vagyok engedni az Úrnak, akkor következik az Ő áldása, és akkor a kijelentés, az az Ige, a réma, amit az Úr személyesen nekem szólt, elvégzi a munkát, és nem tér vissza gyümölcstelenül. Szeretném ezt megtanulni a gyakorlatban, valahányszor az Úr szól, és ezt kívánom a ti számotokra is. Ámen.